

Китоби Дониёл — Рақами дувоздаҳ

Торикӣ

Jeff Pippenger

2023-12-07

Калима ё иборае, ки дар Каломии илоҳомбахш такрор шудааст, рамзи паёми фариштаи дуҷум аст.

Ва дар соли дуҷуми подшоҳии Набукаднесар, Набукаднесар хобҳо дид, ва рӯҳи ӯ ба изтироб омад, ва хоб аз ӯ гурехт. Пас подшоҳ фармон дод, ки чодугарон, муначчимон, соҳирон ва калдониёнро бихонанд, то хобҳои подшоҳро ба ӯ баён кунанд. Ва онҳо омада, ба ҳузури подшоҳ истоданд. Ва подшоҳ ба онҳо гуфт: «Хобе дидаам, ва рӯҳи ман барои донишмандон он хоб ба изтироб омадааст». Дониёл 2:1–3.

Дар «торикӣ»-и шаб Набукаднесар хобе дар бораи бӯе дид, вале хобро ба ёд оварда натавонист. Дар хоби шаб ӯ дар бораи бӯе хоб дид, аммо хоби он бӯе барои фаҳми ӯ ҳамоно қадар торик буд, ки ҳамоно шабе ки он хобро дида буд.

Он гоҳ калдониён ба подшоҳ ба забони сурёни сухан ронда, гуфтанд: «Эй подшоҳ, то абад зинда бош! Хобро ба бандогонат бигӯй, ва мо таъбири онро баён хоҳем кард». Подшоҳ дар ҷавоб ба калдониён гуфт: «Ин амр аз ман рафтааст; агар шумо хобро бо таъбири он ба ман маълум насозед, пора-пора карда хоҳед шуд, ва ҳонаҳоятон ба мазбала табдил дода хоҳанд шуд. Аммо агар хобро ва таъбири онро баён кунед, аз ман ҳадияҳо, мукофотҳо ва иззати бузург хоҳед гирифт; пас хобро ва таъбири онро ба ман нишон диҳед». Дониёл 2:4–7.

Озмонии хоби пайкари Набукаднесар озмонӣ буд, ки барои муайян сохтани он тарҳрезӣ шуда буд, ки кӣ метавонад тавсифи дурусти нубуввати пайкаро, ки дар торикӣ пӯшида шудааст, ҳамроҳ бо таъбири мазмунӣ хоб пешниҳод намояд. Паёми фариштаи дуҷум, ки дар таърихи миллериён бо паёми Нидои Нисфи Шаб ҳамроҳ гардид, аз ҷониби Илс дар мусобиқаи кӯҳи Кармил намунавӣ гардонида шуда буд. Он низ озмонӣ буд, ки на танҳо ошкор мекард, ки Худои ҳақиқӣ кист, балки ҳамчунин кӣ набии ҳақиқӣ буд. Вилиям Миллер, ки хоҳар Уайт бевосита мегӯяд, ки ба воситаи Илс намунавӣ гардонида шуда буд, Илсро дар кӯҳи Кармил намояндагӣ мекард. Бо вучуди ин, он чи намояндагӣ мешуд, на он қадар ҳуди Вилиям Миллер буд, балки қоидаҳои тафсири нубувватӣ буданд, ки ӯ ба фаҳмиши онҳо роҳнамоӣ ёфта буд. Дар кӯҳи Кармил нишон дода шуд, ки анбиёи худои мард — Баал — ва анбиёи худои зан — Аштарт — анбиёи козиб буданд. Дар таърихи миллериён, калисоҳои протестантӣ, чунон ки кӯҳи Кармил онҳоро намунавӣ нишон дода буд, анбиёи козиб будани худро ошкор сохтанд.

Вақте ки калисоҳои протестантӣ раддияи худро нисбат ба қоидаҳои тафсири нубуввати Уилиям Миллер зоҳир намуданд, онҳо духтарони Рум гардиданд. Аз нигоҳи нубувватӣ, духтар сурати модари худ аст. Он озмонӣ, ки протестантҳо дар таърихи миллери аз он

ноком шуданд, ҳамон озмоише буд, ки сурати ҳайвонро муайян карда, ба вучуд овард (духтарро). Маҳз дар он чо шохи протестантизми ҳақиқӣ дар муқобили шохи протестантизми муртад зоҳир гардид. Набукаднесар тафсиrho талаб мекард ва бо ин амал, ӯ ба таври иноятomez дар падида овардани зуҳури ҳам пайғамбарони козиб ва ҳам пайғамбарони ҳақиқӣ иштирок дошт.

Боз ҷавоб дода, гуфтанд: «Бигзор подшоҳ хобро ба бандагони худ бигӯяд, ва мо таъбири онро баён хоҳем кард». Подшоҳ ҷавоб дода, гуфт: «Ба яқин медонам, ки шумо мехоҳед вақтро ба даст оваред, зеро мебинед, ки ин чиз аз ман рафтааст. Аммо агар хобро ба ман маълум насозед, барои шумо фақат як ҳукм ҳаст; зеро шумо суханони дурӯғин ва фосид тайёр кардаед, то пеши ман бигӯед, то замон дигар шавад; пас хобро ба ман бигӯед, ва ман хоҳам донист, ки метавонед таъбири онро баён кунед». Дониёл 2:7–9.

Дар анҷоми давраҳои имтиҳон, фарқияте ки дар кӯҳи Кармил ва дар 22 октябри соли 1844 зоҳир гардида буд, инчунин дар боби дуҷоми китоби Дониёл низ тасвир шудааст. Дар се тасвири нубуввати кӯҳи Кармил, таърихи миллери ӯ ва хоби Набукаднесар дар бораи ҳайкал, таъкид бар тафсири дурусти нубувват аст, ки онро Илёс, Миллер ва Дониёл намоёндагӣ мекунад. Таъбири ин хоб ҳамон паём аст, ки дар таърихе, ки дар он ду табақаи анбиё зоҳир мегарданд, муҳр аз он бардошта мешавад.

Калдониён пеши подшоҳ ҷавоб дода, гуфтанд: «Дар рӯи замин касе нест, ки ин кори подшоҳро ба ӯ баён карда тавонад; бинобар ин ҳеч подшоҳ, ҳеч ҳоким ва ҳеч фармонравое чунин чизҳоро аз ҳеч ҷодугар, ё мунаҷҷим, ё калдонӣ напурсидааст. Ва он чи подшоҳ талаб мекунад, амри нодир аст, ва касе дигаре нест, ки онро пеши подшоҳ баён карда тавонад, ҷуз худоён, ки маскани онҳо бо башар нест». Барои ҳамин подшоҳ ба ғазаб омада, бисёр хашмгин шуд ва фармон дод, ки ҳамаи ҳакимони Бобил нобуд карда шаванд. Дониёл 2:10–12.

Дар кӯҳи Кармил Илёс он озмоишро пешниҳод кард, ва озмоише ки ӯ пешниҳод намуд, на танҳо барои зоҳир сохтани он буд, ки Худои ҳақиқӣ кист, балки ҳамчунин он ки наби ҳақиқӣ кист. Дар боби дуҷоми китоби Дониёл маҳз калдониёнанд, ки он озмоишро муайян месозанд, ки фарқи байни ҳақиқӣ ва козибро ошкор намуд. Онҳо баён мекунад, ки таъбире ки Набукаднесар мегӯяд, танҳо аз ҷониби Худо метавонад маълум гардад, на аз ҷониби одамон. Онҳо инчунин шикоят карданд, ки муносибати байни Набукаднесар ва хирадмандони динии ӯ муносибати нодуруст буд, ҳангоме ки мегӯянд: «он чизе ки подшоҳ талаб мекунад, нодир аст». Онҳо мехостанд, ки подшоҳ, ки намоёндаи давлат аст, аз соҳаи динӣ, ки дар он худашон чун мақомдорони он фаҳмида мешуданд, дурӣ ҷӯяд. Эътирози онҳо бар зидди усулҳои иттиҳоди калисо ва давлат набуд; эътирози онҳо ин буд, ки Набукаднесар, ҳамчун намоёндаи давлат, талаб мекард, ки бар калисо ҳукмрон бошад. Онҳо аз муносибати калисо ва давлат розӣ мебуданд, агар роҳбарони динӣ бар давлат ҳукмронӣ мекарданд. Озмоиши сурати ҳайвон ҷоест, ки дар он мо сарнавишти абадии худро муайян мекунем, ва монанди хоби сурати Набукаднесар, ин озмоиши ҳаёт ё марг аст.

Ва фармон содир шуд, ки ҳукамо кушта шаванд; ва онҳо Дониёл ва ёронашро меҷустанд, то кушта шаванд. Он гоҳ Дониёл ба Ариёк, сардори посбонони подшоҳ, ки

барои куштани ҳукамоёни Бобил берун рафта буд, бо машварат ва ҳикмат ҷавоб дод: Ў ҷавоб дода, ба Ариёк, сардори подшоҳ, гуфт: «Чаро фармон аз ҷониби подшоҳ ин қадар шитобкорона аст?» Он гоҳ Ариёк ин амрро ба Дониёл маълум кард. Дониёл 2:13–15.

Вақте ки Дониёл дар бораи фаҳмиши шароити ҳаёт ва марги рӯёи пайкари ханӯз ношинохта мунаввар мегардад, ӯ мунаввар гардидани яксаду чиҳилу чор ҳазорро ба он воқеият ифода мекунад, ки онҳо дар таърихи озмоиши дуюм ва аёнии раванди озмоиши сезинагӣ қарор доранд. Аммо Дониёл на фақат онҳоеро намояндагӣ мекунад, ки хӯрдани ғизои дурустро баргузидаанд ва бинобар ин аз озмоиши аввал гузаштаанд, балки ҳамчунин намояндаи инсонияро низ ифода мекунад, ки Худо ба ӯ дар бораи нубуввати Китоби Муқаддас басирати махсус ато кардааст.

Ба дар бораи ин чор ҷавон, Худо ба онҳо донишу маҳорат дар ҳар гуна илм ва ҳикмат ато намуд; ва Дониёл дар ҳамаи рӯёҳо ва хобҳо фаҳмиш дошт. Дониёл 1:17.

Гарчанде ҳар чаҳор ибронии амин аз озмоиши парҳезӣ муваффақона гузаштанд, Дониёл барои паёмовари рӯёҳо ва хобҳо будан интиҳоб карда шуд. Дониёл паёмовари нубувватиро намояндагӣ мекунад, ҳамон тавре ки ӯ дар шахсияти Илёс, Яҳёи Таъмиддиханда, Юҳаннои Ваҳйбин, Вилиям Миллер ва Future for America муаррифӣ шудааст. Паёмовари нубувватӣ ҳеҷ гоҳ аз озмоиши нубувватӣ ҷудо нест.

Дар айёми Масех, онҳое ки шаҳодати Яҳёро рад карданд, наметавонистанд аз Исо баҳра ёбанд. Дар таърихи Миллеритҳо, онҳое ки паёми аввалро (ки онро Вилиям Миллер намояндагӣ мекард) рад карданд, наметавонистанд аз паёми дуюм баҳра ёбанд. Дар ҳар ду таърих, мӯъминони содиқ дарнаёфтанд, ки раванди озмоиш ба кучо мебарад. Шогирдон аз дидани салиб сарпечӣ карданд, ҳарчанд ба онҳо ошкоро гуфта шуда буд, ки он бояд рӯй диҳад. Миллеритҳо наметавонистанд ноумедии бузургро бубинанд. Дониёл, вақте ки Ариӯх ўро аз шароити ҳаёту мамот, ки ба хоби ҳайкали Набукаднесар вобаста буд, огоҳ кард, намедонист, ки мазмуни хоб чист ё озмоиши ҳайкал ба кучо мебарад. Ҳамаи он чи ӯ медонист, ин буд, ки он вазъияти ҳаёту мамот буд. Бинобар ин, Дониёл барои дарки таъбир ба вақт ниёз дошт.

Пас Дониёл даромада, аз подшоҳ хоҳиш кард, ки ба ӯ вақт диҳад, то ки таъбирро ба подшоҳ баён намояд. Дониёл 2:16.

Дониёл дар озмоиши аввал дар парҳезе (усулномае), ки қарор карда буд бихӯрад, имон зоҳир намуд. Бинобар ин ба ӯ вақт дода шуд, чунончи ба шогирдон дар замони Масех низ дода шуда буд. Вақте ки ба шогирдон дода шуд, фосилаи замонии марг, дафн, эҳё ва суъуди аввали Масех буд, пеш аз он ки Ў бо шогирдон дар роҳи Аммавс мулоқот намояд, ва сипас боз дар болохона. Он гоҳ, дар анҷоми он вақт, Ў бар онҳо нафас дамид ва Рӯҳулқудсро ба онҳо дод.

Ва ҳангоме ки инро гуфт, бар онҳо дамид ва ба онҳо гуфт: Рӯҳи Муқаддасро қабул кунед. Юҳанно 20:22.

Ҳизқиёл нубувват кард, ва устухонҳои мурда ба ҳам оварда шуданд. Сипас Ҳизқиёл боз нубувват кард, ва Рӯҳи Муқаддас бар ҷисмҳои навташақкулёфта дамида шуд, ва онҳо бархоста, лашкари азиме гардиданд. Вақте ки Масеҳ бар шогирдон дамид, Ӯ фаҳмиши онҳоро кушод.

Пас Ӯ фикри онҳоро кушод, то ки Навиштаҳоро бифаҳманд. Луқо 24:25.

Ҳамаи анбиё дар бораи анҷоми ҷаҳон суҳан мегӯянд, ва Дониёл низ истисно нест. Замоне ки ӯ дархост намуд, як давраи вақт буд, то ки ӯ рӯшноӣ ва маърифат дарёфт кунад. Замони интизорӣ барои миллериёниҳо аз ноумедии аввал оғоз ёфта, то он вақт идома кард, ки онҳо дарк намуданд, ки мутобиқи пешгӯиҳои Матто боби бисту панҷ ва Ҳабаққуқ боби ду дар замони таъхир қарор доранд. Таърихи замони таъхир дар таърихи миллериёниҳо дар вақти паёми фариштаи дуум ба иҷро расид. Дониёл боби ду ҳамон таърихро намоёндагӣ мекунад, бинобар ин, дархости ӯ барои вақт аз ҷиҳати нубувватӣ бо замони таъхири миллериёниҳо мувофиқат мекунад. Аз ин рӯ, дархости Дониёл барои вақт ва замони таъхири миллериёниҳо замони таъхири яксаду чилу чор ҳазорро намоёндагӣ мекунад, ки он 18 июли соли 2020 оғоз ёфт.

Дархости Дониёл барои муҳлате, то ҳоби ҳайкали Набукаднесарро бифаҳмад, дар боби ёздаҳуми Ваҳй ҳамчун он сею ним рӯзе ифода ёфтааст, ки дар он ду шохид дар кӯча мурда меҳобанд. Дар таърихи он сею ним рӯзи Ваҳй ёздаҳ, яъне он сею ним рӯзе, ки ба таври рамзӣ биёбони нубувватиро намоёндагӣ мекунанд, овозе ҳаст, ки нидо мекунад. Овози инсонӣ, ки Тасаллибахш онро ба қор мебарад, то устухонҳои хушки мурдари бедор кунад ва зинда гардонад, бо Дониёл ифода шудааст, ки ба ӯ ваҳйи нубувватӣ дар бораи он дода мешавад, ки ҳама чӣ буд ва он чиро намоёндагӣ мекард. Овозе, ки дар биёбон нидо мекунад, фаҳмиши нубувватии ҳама ва рӯёҳоро гирифтааст, чунон ки бо Дониёл ифода шудааст. Он овоз нидо мекунад ва ба ин васила муайян месозад, ки ба ӯ паёми Нидои Нисфи Шаб дода шудааст, ва ин нидо дар нисфи шаб дода мешавад, ки торикиро намоёндагӣ мекунад.

Дар ториктарин зулмот дар нисфи шаб ба овоз (Дониёл) фаҳмиши паёме дода шуд, ки дар зулмот пинҳон гардида буд. Фармони ба овоз (Ҳизқиёл) додашуда ин аст, ки ба устухонҳои хушки мурда нубувват кунад. Ва ҳангоме ки ӯ чунин мекунад, Тасаллидиханда бар мурдагон дар кӯча дамида мешавад ва онҳо «зинда карда мешаванд». Аммо ин эҳё танҳо ба воситаи дуо ба анҷом мерасад. Дуо нишонаи роҳ дар таърихи эҳёи устухонҳои хушки мурдаест, ки дар кӯча қушта шудаанд. Дониёл ба таври нубувватӣ ҳамон нишонаи роҳро намоёндагӣ мекунад, маҳз дар ҳамон ҷойи муносибе ки он нишонаи роҳ муайян карда мешавад.

«Эҳёи худотарсии ҳақиқӣ дар миёни мо бузургтарин ва таъчилитарин аз ҳамаи эҳтиёҷоти мост. Ҷустани ин бояд нахустин қори мо бошад. Бояд кӯшиши ҷиддие барои ба даст овардани баракати Худованд ба ҳарч дода шавад, на аз он сабаб ки Худо намеҳадад баракати Худро бар мо ато кунад, балки аз он сабаб ки мо барои пазируфтани он омода нестем. Падари осмонии мо бештар аз он омода аст, ки Рӯҳи Муқаддаси Худро ба онҳое, ки аз Ӯ металабанд, бидиҳад, аз он ки падару модарони заминӣ ба фарзандони худ атоҳои неқ медиҳанд. Аммо вазифаи мост, ки бо иқрор, фӯрӯтанӣ, тавба ва дуои

чиддӣ он шартҳоеро ба ҷо оварем, ки бар асоси онҳо Худо ваъда додааст баракати Худро ба мо ато кунад. Эҳёро танҳо дар посух ба дуо метавон интизор шуд. То вақте ки мардум аз Рӯҳи Муқаддаси Худо то ин ҳад маҳруманд, онҳо наметавонанд мавъизаи Каломро кадр намоянд; аммо вақте ки қудрати Рӯҳ ба дилҳои онҳо мерасад, он гоҳ суҳанрониҳои ироашуда беасар нахоҳанд буд. Онҳое ки бо роҳнамоии таълимоти Каломи Худо, бо зоҳиршавии Рӯҳи Ў ва дар амали эҳтиёткории солим дар маҷлисҳои мо иштирок мекунанд, таҷрибаи гаронбаҳое ба даст хоҳанд овард ва чун ба хона бармегарданд, омода хоҳанд буд, ки таъсири солимбахше расонанд.»

«Парчамбардорони куҳан медонистанд, ки дар дуо бо Худо чидду ҷаҳд кардан ва аз рехтани Рӯҳи Ў баҳравар шудан ҷӣ маъно дорад. Аммо онҳо аз сахнаи амал дур мегузаранд; ва кӣ бармехезад, то ҷойҳои онҳоро пур кунад? Ҳоли насли рӯ ба боло ҷӣ гуна аст? Оё онҳо ба Худо тавба кардаанд? Оё мо ба коре, ки дар муқаддасгоҳи осмонӣ ҷараён дорад, бедорем, ё мунтазирем, ки пеш аз он ки мо бедор шавем, қувваи маҷбуркунандае бар калисо нозил гардад? Оё мо умед дорем, ки тамоми калисо эҳё хоҳад шуд? Он вақт ҳаргиз фаро нахоҳад расид.»

«Дар калисо ашхосе ҳастанд, ки табилад наёфтаанд ва бо дуои чиддӣ, пурқувват ва ғолибона муттаҳид нахоҳанд шуд. Мо бояд ба ин кор ҳар яке ҷудогона ворид шавем. Мо бояд бештар дуо гӯем ва камтар суҳан ронем. Беқонунӣ фаровон аст, ва мардум бояд таълим дода шаванд, ки ба зоҳири худотарсӣ бе рӯҳ ва қудрати он қонеъ набошанд. Агар мо бар ҷустуҷӯи дилҳои худ, дур кардани гуноҳҳои худ ва ислоҳ намудани майлҳои бади худ чиддан равона бошем, ҷонҳои мо ба ботил баланд нахоҳанд шуд; мо ба худ эътимод нахоҳем кард, ва ҳамеша ин ҳисро хоҳем дошт, ки кифояти мо аз Худост». Selected Messages, book 1, 121, 122.

Бар асоси имон ба парҳезе, ки Дониёл баргузида буд, ки онро бихӯрад, баъдан ӯ ба як раванди озмоиши аёний оварда шуд, ки аз ӯ талаб мекард усулро, ки парҳези ӯ намояндагӣ менамуд, ба кор барад: нахуст ваъда диҳад, ки Худои ӯ хобро муайян ва шарҳ хоҳад дод, ва сипас ба подшоҳ баёни он хобро ба анҷом расонад. Ў дорои парҳези дуруст, ё усули дуруст, буд, ва баъдан мебоист имони худро ба таври аёний зоҳир намояд, ба воситаи пешниҳоди паёми хоби ҳайкали Набукаднесар, ки дар “торикии” мутлақ қарор дошт. Амали баъдии ӯ зоҳиршавии аёнии имони ӯ буд, зеро он гоҳ ӯ формулаи илоҳиро барои қавми Худо ба кор бурд, вақте ки онҳо худро дар торикӣ меёбанд.

Зулмоти он шарир қасонеро, ки аз дуо ғофил мешаванд, фаро мегирад. Васвасаҳои пичирросии душман онҳоро ба гуноҳ ҷалб менамоянд; ва ҳамаи ин аз он сабаб аст, ки онҳо аз имтиёзҳои, ки Худо ба онҳо дар таъйиноти илоҳии дуо ато кардааст, истифода намебаранд. Ҷаро писарон ва духтарони Худо бояд ба дуо ноҳошишманд бошанд, дар сурате ки дуо қалидест дар дасти имон барои қушодани ҳазинаи осмон, ки дар он сарватҳои беканори Қодири Мутлақ маҳфузанд? Бе дуои беист ва бедорбошии чиддона мо дар хатари беэҳтиёт шудан ва аз роҳи рост қач рафтаи қарор дорем. Муҳолиф пайваста мекӯшад, ки роҳи тахти марҳаматро банд кунад, то ки мо ба воситаи илтиҷои чиддӣ ва имон ғайз ва қудрат барои муқовимат ба васваса ба даст наоварем.” Steps to Christ, 94.

Бо तरीкии муҳтавои хоби шабонаи Набукаднесар, Дониёл бо се ҳамроҳи худ якҷо фишурда шуда, дуо гуфт.

Сипас Дониёл ба хонаи худ рафт ва ин амрро ба Ҳананё, Мишоил ва Азарие, ҳамроҳонаш, маълум кард, то ки онҳо дар бораи ин асрор аз Худои осмон марҳамат талаб намоянд, то Дониёл ва рафиқонаш бо дигар ҳикматмандони Бобил нобуд нагарданд. Он гоҳ ин асрор ба Дониёл дар рӯёи шабона ошкор карда шуд. Он гоҳ Дониёл Худои осмонро муборак хонд. Дониёл сухан ронда, гуфт: «Номи Худо то абад муборак бод, зеро ҳикмат ва қудрат аз онӣ Ёст. Ва Ё вақтҳо ва фаслҳоро дигаргун месозад; подшоҳонро барканор мекунад ва подшоҳонро барпо медорад; ба ҳикматмандон ҳикмат медиҳад ва ба доноён дониш. Ё чизҳои амиқ ва ниҳонро ошкор месозад; медонад, ки дар торикӣ чист, ва нур назди Ё сокин аст. Туро сипос меғӯям ва Туро ситоиш менамоям, эй Худои падаронам, ки ба ман ҳикмат ва қудрат додай ва акнун он чиро, ки аз Ту талабида будем, ба ман маълум кардай; зеро акнун амри подшоҳро ба мо маълум намудай». Дониёл 2:17–23.

Он гоҳ Дониёл аз ҷониби Ё, ки «он чи дар торикӣ аст, медонад», подош гирифт. Ҳаракат барои қонунгузориҳои рӯзи якшанбе дар торикӣ пеш меравад, ва аз онҳое, ки эътирофи қабул кардани ғизои илоҳиро кардаанд, талаб карда мешавад, ки ташаккули сурати ҳайвонеро, ки саҳнаи динӣ ва сиёсиро барои таҳмили нишони қудрати папавӣ омода месозад, бишносанд.

Боби дуюми Дониёл на танҳо таърихи фариштаи дуюмро дар таърихи миллерӣ муайян мекунад, балки боз ҳам мустақимтар таърихи фариштаи дуюмро дар ҳаракати фариштаи сеюм ба тасвир меорад. Дар имтиҳони хоби Набукаднесар дар бораи пайкарааш, озмоиши сурати ҳайвон ифода ёфтааст. Қадамҳои нубуввати бедор шудани қавми Худо ба шароитҳои ҳаёт ва мамоти қонуни рӯзи якшанбе, ки наздик мешавад, дар китобҳои Дониёл ва Ваҳй бисёр мушаххас муайян карда мешаванд.

Дониёл намояндаи пайғомбарӣ он таърих аст, ки дар он паёми ҳаёт ё марғи хоби ҳайкал ба пеш меравад. Ё бар парҳезе, ки онро фаҳмидааст, устувор меистад ва бо имон изҳор мекунад, ки Худо метавонад рӯёро маълум созад, вале Ё вақт меҳаҳад. Он вақт — вақти таъхир аст. Дар анҷоми вақти таъхир, ба Ё дониш дар бораи он чи дар хоби тираи Набукаднесар буд, дода мешавад, аммо на танҳо ҳамин. Ё на танҳо фаҳмиши хоби ҳайкалро, ки тимсоли ҳайвони ваҳшӣ ва озмоиши вобастаи онро ифода мекунад, дарёфт менамояд, балки инчунин дар охири вақти таъхир Худоро ситоиш мекунад, зеро Худо «ҳикматро ба ҳикматмандон медиҳад, ва донишро ба онҳое ки фаҳмиш доранд: Ё чизҳои амиқ ва махфиро ошкор мекунад: Ё медонад, ки дар торикӣ чист, ва нур бо Ё сокин аст».

Дониёл дар ин ҷо ҳамди худро дар заминаи он мегузорад, ки «афзоиши дониш» ба вучуд омадааст, зеро ҳамон касе ки дар боби дувоздахум муайян месозад, ки «доноён» «афзоиши дониш»-ро хоҳанд фаҳмид, инчунин Худоро ҳамду сано меғӯяд, ки Ё ба «доноён» «ҳикмат» ва «дониш» ато кардааст. Ё бевосита ба бокираҳои доно ишора мекунад ва замони худро бо замони таъхир пайванд медиҳад. Ё тамсили дар боби дуум ёфтшавандаро бевосита дар иҷрошавии комили замони таъхири Матто бисту панҷум дар ҳаракати фариштаи сеюм ҷой медиҳад. Аз ин ҳам муҳимтар он аст, ки китоби Ваҳй муайян месозад, ки андаке пеш аз

анчоми замони муҳлат, ба Юҳанно гуфта шуд, ки суханони нубувватҳои китобҳои Дониёл ва Ваҳйро мӯҳр назанад, зеро онҳо як китобанд.

Ва ӯ ба ман мегӯяд: «Суханони нубуввати ин китобро мӯҳр макун, зеро ки вақт наздик аст. Бигзор золим ҳанӯз зулм кунад; ва палид ҳанӯз палид бимонад; ва одил ҳанӯз адолат намояд; ва муқаддас ҳанӯз муқаддас бимонад». Ваҳй 22:10, 11.

Замоне ки пешгӯиҳои Дониёл ва Ваҳй бояд кушода гарданд, дар айёми таъхири масали даҳ бокира аст, ва он замон ба воситаи дархости Дониёл барои вақт намояндагӣ шудааст. Дархости ӯ барои вақт бо дуо пайравӣ гардид, ки он бояд пеш аз эҳёи устухонҳои хушки мурда ба амал ояд. Дар он фосилаи замони, ки афзоиши дониш ва фаҳмиши ҳайкали рӯё, ки дар торикӣ пӯшида буд, ошкор гардид, Худо барои Дониёл кори дигаре низ анҷом дод. «Ӯ чизҳои амиқ ва махфиро ошкор месозад». Чизи махфии таърихи Нидои Нимашаб ҳамон пешгӯӣ дар Ваҳй аст, ки андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳон кушода мегардад. Он чизи «амиқ ва махфӣ» «ҳақиқат» аст.

Ҳақиқат ба калиди нубуввати табдил меёбад, ки барои паёмбаре, ки бо Дониёл намояндагӣ шудааст, кушода мешавад ва имкон медиҳад таърихи пинҳонии «ҳафт раъд» шинохта гардад. Ин таърихи пинҳонӣ таърихи се аломати роҳ аст. Аввалин — ноумедист, ва охирин низ — ноумедист, чунонки дар таърихи миллери нишон дода шудааст. Калимаи ибрии, ки ба «ҳақиқат» тарҷума шудааст, аз ҷониби «Забоншиноси Аҷоиб», тавассути якҷо кардани ҳарфи аввал, сездарум ва охири алифҳои ибрии офарида шудааст. Исо Аввалин ва Охирин аст, ва Ӯ «ҳақиқат» аст. Сохтори он калимае, ки аз ҷониби «Забоншиноси Аҷоиб» офарида шудааст, он се аломати нубуввати роҳро муайян мекунад, ки таърихи пинҳонии «ҳафт раъд» мебошад ва мебоист мӯҳр зада шаванд, то он даме ки Дониёл «вақт» талаб кард ва ба дуо рафт.

Ноумедии 18 июли соли 2020 аввалин нишона буд, ва он ноумедии вобаста ба охирин аз се нишона, яъне қонуни якшанбе, ро тасвир мекунад. Ҳарфи миёна, ҳарфи сездарум, рамзи исён аст, ва он рамзи нишонаи миёнаи таърихи ниҳонии ҳафт раъд низ мебошад. Исёнро бокирагони нодон ҳангоми Нидои Нимашаб намояндагӣ мекунанд, зеро Нидои Нимашаб нишонаи миёнаи таърихи сесоҳавии 18 июли соли 2020, Нидои Нимашаб ва қонуни якшанбеи наздиқоянда мебошад. Ҳамин ки нисфи шаб фаро мерасад, вақт ба соати сездарум ворид мешавад, ки дар он зуҳури ошкори бокирагони нодон бо эътирофи онҳо, ки рағбани тиллоӣ надоранд, нишон дода мешавад.

Дар «биёбони» рамзии «сеюним рӯз»-и Ваҳй, боби ёздаҳум, қавми Худо ҳамчун онҳое тасвир мешаванд, ки дар таърихи рамзии лаънати «ҳафт замон» қарор доранд. Дар анчоми он давра, онҳо бояд дарк намоянд, ки пароканда шудаанд, гуноҳ кардаанд, падаронашон гуноҳ кардаанд, бар хилофи Худо роҳ рафтаанд ва Худо низ бар хилофи онҳо роҳ рафтааст. Ин дарк бояд онҳоро ба дуои Ибодот, боби бисту шашум, раҳнамун созад. Ин дарк, ки онҳо бояд дуои Ибодот, боби бисту шашумро ба ҷо оваранд, аз лиҳози нубуввати бо дуои Дониёл дар Дониёл, боби дуум, мувофиқат дорад ва бо дуои Дониёл дар боби нухум ба тасвир қашида шудааст. Сабаби он ки Дониёл дар боби нухум дуои Ибодот, боби бисту шашумро

хонд, бар дарки ӯ асос ёфта буд, ки вай дар охири ҳафтод соли нубуввати Ирмиё дар бораи асирии қавми Худо қарор дорад.

Ҳамон ҳафтод сол таърихи мӯҳргузории қавми Худоро ифода мекунад. Он ҳафтод сол поксозии боби сеюми Малоқӣ ва ду бор пок қардани маъбад аз ҷониби Масеҳро ифода мекунад. Онҳо таърихи озмоиши сурати ҳайвонро ифода мекунанд. Он таърих 11-уми сентябри соли 2001 оғоз ёфта, бо қонуни наздикшавандаи якшанбе ба анҷом мерасад. Дар поёни он давраи рамзии ҳафтодсола, Дониёл «вақти таъхир»-ро мечӯяд, то битавонад дуо гӯяд. Дуои ӯ ҳангоме иҷобат шуд, ки сирри ниҳони нубувват бар ӯ ошкор гардид. Он ваҳй дар ҳоле омад, ки қавми ҳақиқии протестантии Худо ҳанӯз дар «биёбон», дар замони парокандагӣ пас аз 18 июли соли 2020, қарор доштанд. Дар он вақт «ростӣ» ба «овозе, ки дар биёбон нидо мекунад» ошкор қарда шуд.

Мо дар мақолаи оянда боби дуюми китоби Дониёлро идома хоҳем дод.

Ва ғазаби Худованд бар ин замин аланга зад, то ҳамаи лаънатҳое ки дар ин китоб навишта шудаанд, бар он биёрад; ва Худованд онҳоро бо хашм, ва бо ғазаб, ва бо қаҳри азим аз замини худ решақан қард, ва ба замини дигар андохт, чунон ки имрӯз аст. Чизҳои махфӣ аз он Худованд Худои мо мебошанд; аммо он чизҳое ки ошкор шудаанд, то абад аз он мо ва фарзандони мо мебошанд, то ки мо ҳамаи суҳанони ин шариатро ба ҷо оварем. Такрори Шариат 29:27–29.